

“Tak máš halt smůlu Talimůro! A béš doma. My jedeme na výlet. Já se rozčilovat nebudu. Howg.” Sdělila jsem milé Flekatici poté, co vzala kramle od mé levé nožky, ledva jsme vykročily ze dveří. □ A poté co byla tedy odstrapnuta. Páč tohle už dost přehnal. Nejen totiž, že vzala kramle od těch vchodových dveří, kde jsme to x dní předtím hezky trénovaly a pěkně nám to šlo. Byla jsem ochotna vzít na vědomí, že v její pohrkanosti jí rozjařilo vědomí, že všichni vyrážíme ven. Co jsem ovšem nebyla už ochotna vzít na vědomí, byla skutečnost, že si pak při pochodu k autu evidentně vzpomněla po půl dni!! na to, že za dalším barákem někdo vyhodil kus kůže od šunky □ □ , který ráno vzorně minula a vylítla znovu, přes to, že měla jít u tý nohy.

Takže tohle ne, fakt ne. Drapla jsem jí za postroj a jela domů jak namydlenej blesk. Zajela na pelech a já bouchla nemilosrdně dveřma s tím, že holt sis frajerko to venčení zkrátila o svý vůli. A fertig! Vzhledem k tomu, že ráno byla na delší procházce, a dny předtím taky, tak jí žádná újma nehrozila. A my aspoň budeme mít klid a já si po dlouhý době užiju pohodový venčení a Rumíček naší plný pozornosti. A nejen naší.

Protože na začátku výletu, který jsme nasměrovali opět kolem Poteplí na nás čekala malá Ajšopánčička a Ajšopánik, který se k nám pro ten den přidali. Rumíček zcela rozradostněn olíbal malou Ajšopánčičku a ta se posléze musela rozhodnout, jestli půjde pěšmo, nebo to vezme na kole. (Ehm, myslím, že jsme se všichni potají modlili, aby se rozhodla pro chůzi, páč táhnout se pak s kolem, až jí to přestane bavit v tom terénu....) No rozumu už má dost a když si to kousek za autama zkusila, tak sama moudře pravila, že by to nešlo. Tak kolo putovalo zpátky do kufru a pak už se pěkně šlo.

Rumíček zcela nadšen, protože měl svou osobní nahazovačku a mohl tudíž lítat jako ten blášen. Po cestě, do křoví, kolem stromů, občas i na stromy. To když se nám podařilo se do nich trefit. Tím totiž zlobívám Rumíčka - že nehodím do prostoru, ale snažím se trefit nějaký ten kmen - tlustýho stromu. To pochopitelně způsobí, že balonek odskočí neočekávaným směrem a toooo je prej vončo! Líbilo se to oběma. Jak zrzavci, tak jeho osobní nahazovačce. Když nebyl k dispozici vhodnej tlustej strom, trefovaly jsme se s malou Ajšopánčičkou do Brtnika, či její tatínečka a volaly jsme “Tlůůůstěj stroom!” Pánové naše nadšení, nevím vůbec proč □ , nesdíleli □ .

V pohodičce jsme si dopochodovali do hospůdky, kde si pánové dali - jak jinak □ než

kachénku se zelím a knedlíčkama a já se labužnický držela zimního tématu a..... dala jsem si kančí pečení. Ta dokonale překonala toho kance s šípkovou a já se mohla rozplynout, jak jsem si debužirovala. Vy-ni-ka-jí-cí!! Miluju výlet s odměnou-jak říkávame tomu, že se někde zastavíme na jídlo. Rumíček si dal žužlopásek, takže taky nebyl škodnej. S dobře nacpanýma pupíkama jsme si to štrádovali dál do Poteplí až k další zastávce U Netopejra. Tam jsme se odměnili kávičkou, trošíček jsme se ohřáli u kamen a už jsme to zase točili zpátky k autu. A opět nás čekala cesta kolem kaliště a posedu a já zas musela zpívat □ . Tentokrát ne, že by se až tak šeřilo, ale protože jsem předtím vyprávěla malý Ajšopánčičce o našem "dobrodružstvu" , jak nás skorem zastihla ta tma a jak jsem radši zpívala. To jí nadchlo a tak tentokrát jsme na to byly dvě a pěkně jsme se střídaly □ , stejně jako při metání balonků pro Rumíčka.

Dopochodovali jsme k autům, rozloučili se a jelo se domů. Tam na mě čekala druhá směna a Fleky. Měly pro ten den evidentně vytaženýho černýho Petra, protože ani teď odpoledne to nebyla žádná sláva a člověk měl spíš chuť jí roztrhat jak starej kalendář, než aby měl co chválit. Ale aspoň teda dokázala vyjít z domu a jít se mnou. No prostě není každej den halt posvícení. Ale do rána se jí to rozleželo v makovici a ráno už to bylo zase o něčem trošku jiným. Aneb..... do Poteplí po třetí.